Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον | Ἐν Ἀθήναις, 23 Μαρτίου 1902 | Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 12

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ἡ Κάνυα, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἐμπρός, ἤρχισεν ἔξαφνα νὰ γαυγίζῃ, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν χάσματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο βαθύ.

— Βάλτος! ἐφώναξε περιχαρὴς ἡ Εἰρήνη!

— Μὰ δὲν ἔχει πιὰ νερό, εἶπεν ἡ Γουϊλελμίνα πλησιάζουσα.

Ἡ δυστυχὴς Λενέττα, ἡ ὁποία ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐτελείωσαν τὰ δεινά της, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ἐνώπιον τῆς νέας αὐτῆς ἀπογοητεύσεως.

— Κύτταξε καὶ πάρηγορήσου! τῇ εἶπεν ἡ Γουϊλελμίνα.

Καὶ ἔδειξε τρία - τέσσαρα μεγάλα πεπόνια, μὲ φλοιὸν ὑπέρυθρον, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ ξηροῦ βάλτου.

Ἀμέσως ἐπῆρεν ἕνα, τὸ ἔκοψε, καὶ ἔθλιψε τὴν ὑδαρὰν του σάρκα εἰς τὸ στόμα τῆς Λενέττας. Ἡ Εἰρηνούλα ἔκαμε τὸ ἴδιον, καὶ μάλιστα ἔτρωγε τόσον ἀπλήστως, ὥστε ἡ Γουϊλελμίνα ἠναγκάσθη νὰ της εἰπῇ:

— Φθάνει πρὸς τὸ παρόν· θάρρωστήσετε.

Τὸ ὕψος της εἶχε κάτι τὸ προστακτικόν, τὸ ὁποῖον ἐπεβάλλετο εἰς τὴν μικρὰν Παρισινήν. Ὑπήκουσε λοιπὸν καὶ ἔπαυσε νὰ τρώγῃ, ἀλλ' εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ κόψῃ ὅσα πεπόνια ἔμειναν, καὶ νὰ τὰ κρεμάσῃ εἰς τὴν σέλλαν της.

Ἡ δίψα κατηυνάσθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ πεῖνα. Ὀλίγον μετεβλήθη ἡ ὄψις τοῦ ἐδάφους. Ἰσχνοί τινες θάμνοι ἐφαίνοντο μακράν, ἀλλὰ πλάσμα ζωντανὸν δὲν ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ φανῇ πουθενά.

Ἡ Γουϊλελμίνα διηύθυνε τὸν ἵππον της εἰς ἕνα σωρὸν θάμνων μαραμένων. Ἐκεῖ ἀφίππευσε, καὶ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὴν ρίζαν ἑκάστου φυτοῦ.

Ἡ Εἰρηνούλα καὶ ἡ Λενέττα τὴν παρηκολούθουν περίεργοι, καὶ ἐστέκοντο ὅταν ἐστέκετο κ' ἐκείνη.

Ἀφ' οὗ ἠρεύνησεν οὕτω ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ Γουϊλελμίνα ἐσηκώθη διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ ὅπλον της, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς μικρᾶς Παρισινῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε τί ἐπρόκειτο νὰ «σκοτώσῃ».

Εἰς τὴν ρίζαν τοῦ θάμνου ἐφαίνετο μόνον μία τρύπα, σκεπασμένη καθολοκληρίαν μὲ λεπτὸν ἱστὸν ἀράχνης.

Ἡ Γουϊλελμίνα τῇ ἔνευσε νὰ πομακρυνθῇ, καὶ ἔστρεψε τὸν σωλῆνα τοῦ ὅπλου πρὸς τὴν τρύπαν.

«Ἡ Γουϊλελμίνα ἐτράβηξε τὴν σκανδάλην καὶ τὸ τουφέκι ἐπῆρε φωτιάν.» (Σελ. 89, στήλ. 6'.)

— Μπᾶ! ἐδῶ τουφεκίζουν τὲς ἀράχνες! εἶπεν ἡ Εἰρηνούλα, προσποιουμένη φαιδρότητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε.

Χωρὶς νὰ ποκριθῇ, ἡ Γουϊλελμίνα ἐτράβηξε τὴν σκανδάλην καὶ τὸ τουφέκι ἐπῆρε φωτιάν.

Ἀμέσως, ζῷον παραδόξου μορφῆς ἐξώρμησεν ἀπὸ τὴν τρύπαν, μέσα εἰς σύννεφον καπνοῦ, ὡς θεὸς τοῦ Ὀλύμπου.

Τρομαγμένον, ἅπλωνε μὲ κόπον τὰ μακρυά του πόδια, τὰ ναρκωμένα.

Ἡ Γουϊλελμίνα τοῦ ἐκατάφερε μίαν δυνατὴν κοντακιάν, ἡ ὁποία τὸ ἐφόνευσε, καὶ ἡ Λενέττα, πλησιάσασα ἐν τῷ μεταξύ, ἐφώναξεν:

— Ματλαμέλλος!

— Ναί, ματλαμέλλος, γι' ἀγάπη τῆς Λενέττας, ποῦ εἶνε καλὸ κοριτσάκι, εἶπεν ἡ Γουϊλελμίνα μειδιῶσα.

Ἐν ᾧ ἡ Βοεροπούλα ἐξηκολούθει τὸ παράδοξον κυνήγιόν της, ἡ Εἰρηνούλα ἐπλησίασε τὸ ζῷον.

Ὡμοίαζε μὲ γιγαντιαῖον βάτραχον. Τοὺς μῆνας τῆς ξηρασίας, ὁ ματλαμέλλος σκάπτει μίαν τρύπαν καὶ μένει ἐκεῖ μέσα μέχρι τῆς ἐποχῆς τῶν βροχῶν. Σχεδὸν πάντοτε, μία ἀράχνη ἐπωφελεῖται τῆς τρύπας, διὰ νὰ ἐκτείνῃ ἐπ' αὐτῆς τὸν ἱστόν της, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει ὡς γρίλλια εἰς τὸ μονάκριβον παράθυρον τοῦ ματλαμέλλου.

Ἡ Γουϊλελμίνα ἐφόνευσε πέντε τοιαῦτα ζῷα, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Μὲ ὅλην της τὴν πεῖναν, ἡ Εἰρηνούλα ἠσθάνθη κατ' ἀρχὰς ἀηδίαν διὰ τὸ φαγητὸν αὐτό· ἀλλ' ἅμα τὸ ἐδοκίμασεν, εἶδεν ὅτι ἦτο πολὺ νόστιμον καὶ ἔφαγε περισσότερον ἀπ' ὅλους.

Μετὰ δύο ὥρας, εὐτυχῶς, τὸ τοπίον μετεβλήθη καθολοκληρίαν. Ἐνόμιζαν, ὅτι λεῦγαι ὁλόκληροι τὰς ἐχώριζαν ἀπὸ τὴν ἔρημον.

Πυκνότατον δάσος ἐφάνη, αὐλακούμενον ἀπὸ ρύακας διαυγεῖς. Ἡ Γουϊλελμίνα ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἐστάθμευον ἐκεῖ, διότι ἱππεῖς καὶ ἵπποι εἶχον ὁμοίως ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Ἀφοῦ ἔσβυσε τὴν δίψαν του εἰς τὸ ρυ-

ἄκιον, ὁ μικρὸς ὅμιλος διεσκορπίσθη, καὶ οἱ μὲν ἵπποι ἀπεμακρύνθησαν εἰς ἀναζήτησιν τρυφεροῦ χόρτου, ἡ δὲ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς εἰς εὕρεσιν λείας διὰ τὸ δεῖπνόν των, τὰ δὲ παιδία ἐξηπλώθησαν ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἑνὸς μεγαλοπρεποῦς εὐφορβίου.

Ἡ Γουϊλελμίνα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔμενεν ἀδρανής, ἠρεύνα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

Μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησεν ἐνώπιον δενδρυλλίου, τὸ ὁποῖον κατέτρωγον μυριάδες σκωλήκων.

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῆς Εἰρηνούλας, ἐπῆρε καμμιὰ τριανταριὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔντομα καὶ τα συνέθλιψε μεταξὺ δύο πετρῶν. Εἰς τὸν πολτόν, ὁ ὁποῖος ἐσχηματίσθη, ἐδύθισε μίαν μίαν τὰς ὀξείας αἰχμὰς τῶν βελῶν της. Καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς Εἰρηνούλας ἀπήντησεν, ὅτι ἡ γ κ ο ύ α περιέχει φοβερὸν δηλητήριον.

— Τότε λοιπὸν τὰ βέλη σας θὰ εἶνε φαρμακερά !

— Ναί· αὔριο τὸ πρωΐ θά τα στεγνώσω 'στὸν ἥλιο, καὶ τὸ παραμικρὸν κέντημά των θὰ δίδῃ τὸν θάνατον, ἕνα θάνατον τρομερόν.

— Μὰ ποῖον λοιπὸν θέλετε νὰ σκοτώσετε ἔτσι ; ἠρώτησεν ἡ Εἰρηνούλα, τρομάξασα ἀπὸ τὸ ἄγριον ὕφος τῆς συντρόφου της.

— Τοὺς ἐχθρούς μου ! . . ἀπεκρίθη ἐκείνη λακωνικῶς.

Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τοὺς «ἐχθρούς» τῆς Γουϊλελμίνας, ἡ γ κ ο ύ α παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσῃ κάποιον ἄλλον.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔδυεν ὁ ἥλιος, ἡ μικρὰ Λενέττα κατελήφθη ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους . . . Μήπως ἤγγισε κανένα βέλος κ' ἐτρύπησε χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ τὴν λεπτήν της ἐπιδερμίδα ;

Τοῦτο ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ἐφαίνετο δηλητηριασμένη. Ἐπονοῦσε φρικτὰ καὶ ἐξεφώνιζε σπαρακτικῶς.

— Ἄχ, Θεέ μου ! . . ἔλεγεν ἡ Εἰρηνούλα, καταφιλοῦσα τὰ ψυχρὰ χεράκια τῆς ἐξαδέλφης της· πῶς ὑποφέρει ! . . Θὰ πεθάνῃ. . . ἐξ αἰτίας μου ! . . Ἄχ ! διατὶ νὰ τὴν πάρω ;

Χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἡ Γουϊλελμίνα ἔκοψε βιαστικὰ ἕνα κλάδον εὐφορβίου.

Ἔπειτα εἰσήγαγε μὲ προσοχὴν τὴν λεπίδα τοῦ μαχαιρίου της μεταξὺ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων τοῦ κορασίου, καὶ διανοίξασα οὕτω τὸ στόμα, ἀφῆκε νὰ εἰσρεύσῃ ὁ γαλακτώδης χυμὸς τοῦ φυτοῦ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δενδρύλλιον μὲ τὰς γ κ ο ύ α ς, ἔλαβε πολλὰς ἐξ αὐτῶν, τὰς συνέθλιψεν ὅπως τὰς πρώτας, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀνέμιξε καὶ χυμὸν εὐφορβίου. Ἀφ' οὗ τὸ μεῖγμα ἀνεκατεύθη καλά, ἐσχημάτισεν ἀπὸ αὐτὸ μίαν μικρὰν σφαῖραν καὶ ἠνάγκασε τὴν Λενέτταν νὰ τὴν καταπιῇ ὡς χ ά π ι.

Ἡ Εἰρηνούλα τὰ ἔχασεν· ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της θὰ πέθαινε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο ἰατρικόν, καὶ ἔκαμνεν ὦ; τρελή.

— Μὴ φοβεῖσθε, εἶπεν ἡ Βοεροπούλα· ἡ γκοῦα πολεμεῖται μὲ τὴν γκοῦαν, εἶνε τὸ μόνον ἀντίδοτον κατὰ τοῦ ἰδίου της δηλητηρίου. Ὁ πάππος μου μοῦ το ἔμαθεν· ἄλλως τε εἶδα νὰ το μεταχειρίζωνται συχνὰ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. . . Ὅσαν διὰ τὸν χυμὸν τοῦ εὐφορβίου, ὁ ὁποῖος εἶνε δηλητηριώδης διὰ μερικὰ ζῷα, διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐνεργεῖ ὡς δραστήριον ἐμετικόν.

Μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν Γουϊλελμίναν, ἡ Εἰρηνούλα δὲν ἠσύχασεν ἐντελῶς.

Μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους, μὲ χείλη ὠχρὰ καὶ τρέμοντα ἀπὸ τὸν φόβον, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν της, ἐκύτταζε τὴν μικρὰν ἀσθενῆ. Μία ἰδέα ἐπίμονος τὴν κατεῖχε:

— Θὰ πεθάνῃ. . . καὶ θὰ πεθάνῃ ἐξ αἰτίας μου.

Ἦτο λοιπὸν δυνατὸν ἡ κακή της πρᾶξις νὰ φέρῃ δυστυχίαν εἰς τὴν ἀγαπητὴν Λενέτταν ; . .

— Ἐγὼ ἔπταισα, ἐσυλλογίζετο διατὶ νὰ μὴ τιμωρηθῶ μόνον ἐγώ ; . . . Ἀχ, πῶς ὑποφέρει τὸ κακόμαιρο τὸ κοριτσάκι! καὶ νὰ μὴν εἰμπορῶ νά της κάμω τίποτε, ἐγὼ ποὺ εἶμαι ὁ δήμιός της ! . . Ὦ, Θεέ μου ! σῶσε τὴν Λενέτταν καὶ τιμώρησε ἐμέ ! . . Λυπήσου τὴν θείαν Παυλίναν ποὺ θὰ λυπηθῇ τόσον ! . .

Ἐν ᾧ ἡ Εἰρηνούλα ἐβασανίζετο τοιουτοτρόπως, ἡ μικρὰ ἀσθενής, πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν φίλην της, κατέπιε γενναίως τὸ σιχαμερὸν ἰατρικὸν ποὺ της ἔδωσε. Τώρα προσήλωνε ἐπὶ τῆς Γουϊλελμίνας τὰ μάτιά της, φλογερὰ ἀπὸ τὸν πυρετόν, τὸν ὁποῖον τῇ ἐπροξένει ἡ δηλητηρίασις.

Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ πόνοι ὠλιγόστευσαν. Ἡ Λενέττα ἔπαυσε νὰ συστρέφεται καὶ νὰ φωνάζῃ, καὶ ἐπιτέλους ἠμπόρεσε νὰ ποκοιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Γουϊλελμίνας, ἡ ὁποία την ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων της.

Τότε μόνον ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐὺς ἀφῆκε τὴν συγκίνησίν της ἐλευθέραν. Δύο χονδρὰ δάκρυα ἔρρευσαν κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της.

Λυγμὸς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Εἰρηνούλας.

— Σούτ ! ἔκαμεν ἡ Γουϊλελμίνα, θέτουσα τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα της. Νὰ μὴ τὴν ξυπνήσωμε ! . . Ἐσώθη. . .

Ἡ Εἰρηνούλα ἐγονάτισε, ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς της, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν κ' ἐψιθύρισε μὲ κατανυξιν : — Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ !

Ἔπειτα, βυθίσασα τὸ πρόσωπον εἰς τὴν χλόην, διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὸν ὕπνον τῆς Λενέττας, ἔκλαυσεν, ἔκλαυσεν, ἐν ᾧ τὸ σῶμά της συνεταράσσετο ἀπὸ σπασμούς.

Τότε δύο χεῖρες την ἐσήκωσαν, καὶ ἡ φωνὴ τῆς Γουϊλελμίνας τῇ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί :

— Ἡσυχάσατε, σᾶς παρακαλῶ. . . Αὔριον θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας. Μὰ μὴ κλαῖτε ... Ἡ Λενέττα δὲν θὰ ὑποφέρῃ καθόλου ἕως τὴν Λαΐδυσμιθ. Ἐπεράσαμεν πιὰ τὴν ἔρημον ἀπὸ ἐδῶ κ' ἔμπρὸς δὲν θὰ μας λείψῃ τίποτε.

Τὸ ὕφος τοῦ κορασίου ἦτο τόσον συγκινητικὸν καὶ τόσον θωπευτικὸν συγχρόνως, ὥστε ἡ Εἰρηνούλα ἐξεπλάγη.

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν.

Ἡ Γουϊλελμίνα τῇ ἐμειδίᾳ τρυφερῶς.

Ἡ μικρούλα, ἐξηπλωμένη ἐπάνω εἰς τὰς γούνας, ἐκοιμᾶτο ἡσυχώτατα.

Ἡ γλυκύτης τῆς ἀγρίας ἐκείνης κόρης, τῆς συνήθως τόσον ψυχρᾶς καὶ ἐπιφυλακτικῆς, συνεκίνησε τὴν ἔνοχον Εἰρηνούλαν, ἡ ὁποία ἠθέλησε διὰ τῆς εἰλικρινείας νὰ ἐπιτύχῃ τώρα τὴν συγγνώμην της. Καί, μολονότι πολὺ ἐπληγόνετο μὲ τοῦτο ἡ ὑπερηφανειά της, τῇ ἐξωμολογήθη τὰ πάντα.

Εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὸ πρόσωπον τῆς Γουϊλελμίνας ἐσκυθρώπασεν . . . ἡ ἀγανάκτησις καὶ ἡ ἀποστροφὴ ἐζωγραφήθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Αὐτὸ ποὺ ἐκάμετε εἶνε πολὺ κακόν, εἶπεν ὕστερα· ἐλπίζω, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ ὁ πατέρας σας θὰ σας συγχωρήσουν.

★

Τὴν ἐπαύριον, τὸ πρωΐ ἐνωρίς, ἡ Γουϊλελμίνα ὡδήγησε τὴν Εἰρηνούλαν καὶ τὴν Λενέτταν εἰς μέρος ὡραῖον, δροσερὸν καὶ κατάφυτον.

Ἤθελε νὰ φιερώσῃ μερικὰς ὥρας εἰς τὸ κυνήγιον, καὶ κατόπιν, νὰ ἑτοιμάσῃ ὅσα ζῷα θὰ ἐφόνευε, νὰ τα ψήσῃ καὶ νὰ τα φορτώσῃ εἰς τὸ ἄλογόν της, διὰ νὰ μὴν εἶνε πλέον ἀναγκασμένη νὰ σταματᾷ παρὰ μόνον διὰ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός.

Ἀπὸ τὸ πάθημά της, ἡ Λενέττα δὲν ἠσθάνετο πλέον παρὰ μόνον ἕνα μούδιασμα εἰς τὰ μέλη. Ἡ πρωϊνὴ ἐκείνη ἀνάπαυσις θὰ την ἔκαμνεν ἐντελῶς καλά.

Ἡ Γουϊλελμίνα ἀνεχώρησε μὲ τὸν Μαριμπῆν, ἀφίσασα τὴν Κάνυαν νὰ φυλάττῃ τὰ δύο κοράσια. Δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὰ οὔτε ἴχνος κινδύνου.

Τὸ κυνήγιον ὑπῆρξεν ἐκτάκτως γόνιμον. Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, ἡ Γουϊλελμίνα ὑπελόγιζεν, ὅτι τὰ ζῷα ποὺ ἐφόνευσεν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ θρέψουν ὅλην τὴν συντροφιὰν ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἀλλ' εἰς πολὺ ὀλιγώτερον διάστημα, θὰ ἔφθαναν εἰς τὴν Λαΐδυσμιθ.

Τὸ κοράσιον ἐχώρισε μίαν καλὴν μερίδα διὰ τὸν Μαριμπῆν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε νὰ τον προσκαλέσουν δύο φορὰς διὰ νὰρχίσῃ τὴν εὐωχίαν. . .

Καὶ ἐν ᾧ ὁ φίλος της ἐξέσχιζε καὶ κατεβρόχθιζεν, ἡ Γουϊλελμίνα ἐσυλλογίζετο μὲ τί τρόπον ἠμποροῦσε νὰ μεταφέρῃ τὸ φορτίον της.

Ἔξαφνα ἐνθυμήθη, ὅτι, ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὸ Ζοννεστράαλε, εἶχε πάρῃ μαζί της ἕνα κουβάρι χονδροῦ σπάγου.

Ἔψαξεν εἰς τὴν τσέπην της, καὶ μαζὶ μὲ τὸ κουβάρι, εὑρῆκε κ' ἕνα ζαρωμένον χαρτί.

— Τὸ γράμμα τοῦ Μπαμποῦ, τὸ εἶχα ξεχάσῃ ὁλωσδιόλου, εἶπε, χωρὶς νὰ δώσῃ μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν, τὴν ὁποίαν τα τελευταῖα γεγονότα ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὴν μνήμην της.

Καὶ ἀφ' οὗ συνέδεσε μὲ τὸν σπάγον τὰ διάφορα θηράματα, τὰ ἐσκορπισμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκάθησε παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου διὰ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, ἐν ᾧ ὁ Μαριμπῆς ἀπετελείωνε τὸ γεῦμά του.

Ἦτο γραμμένον ἀγγλιστί. Ἀλλὰ καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ καὶ αἱ πολλαὶ ἀνορθογραφίαι ἐπρόδιδον τὴν χεῖρα ἀμαθοῦς.

Συγκινήσις ὑπερτάτη ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου, αἱ παρειαί της ὠχρίων καὶ ἡ ἀναπνοή της διεκόπτετο, ἐφ' ὅσον τὸ ἀνεγίνωσκε μετὰ κόπου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΘΗΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ τοὺς μαθητὰς - δημοσιογράφους καὶ νὰ σας εἰπωῶ λίγας λέξεις περὶ τῶν κυρίων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι χ α ρ ί ζ ο υ ν συμβουλάς, εἰς ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε μόνον νὰ δ έ χ ω ν τ α ι. Σήμερον θὰ σας ὁμιλήσω δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐκτενέστερον, διότι εἶνε ἕνα κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπλεόνασε, μία ἐπιδημία, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη πολλὰ θύματα εἰς τοὺς μαθητικοὺς κύκλους, καὶ ἀπειλεῖ περισσότερα.

Πληροφοροῦμαι τωόντι, — καὶ πολλάκις ἔτυχε νὰ το γνωρίσω ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, — ὅτι μαθηταί, μικρᾶς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἡλικίας, καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐζήλωσαν προώρως δόξαν δημοσιογραφικήν, καὶ παραμελοῦντες τὰ μαθήματά των, καταγίνονται εἰς ἔκδοσιν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Τὰ μικροσκοπικὰ καὶ ἠμερόφθια αὐτὰ φύλλα, φαινόμενα ἀτάκτως ὡς κυμῆται καὶ μεταβάλλοντα συχνὰ τίτλον καὶ σχῆμα, ὡς ἡ σελήνη φάσεις, ἐκδίδονται ἄλλα μὲν τυπωμένα, ἄλλα δὲ διὰ πολυγράφου καὶ ἄλλα ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον χειρόγραφα. Ὅλα ὅμως, — τοὐλάχιστον ὅσα ἔτυχε νὰ ἰδῶ, — διακρίνονται διὰ τὴν ἀσυναρτησίαν τῆς ὕλης των, διὰ τὰ φρικώδη ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικὰ των λάθη, καὶ διὰ τὸν γελοῖον στόμφον μὲ τὸν ὁποῖον πραγματεύονται δῆθεν τὰ σοβαρὰ ζητήματα.

Ὅπως σᾶς ἔλεγα καὶ προχθές, ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους χαρίζουν κατὰ προτίμησιν τὰς συμβουλάς των, εἶνε ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ Γυμνασιάρχης ἢ ὁ Σχολάρχης. Ἐνίοτε καταδέχονται νὰ δώσουν καμμίαν συμβουλὴν καὶ πρὸς κανένα καθηγητὴν ἢ διδάσκαλον. Ἀλλὰ κωμικώτεροι τῶν συμβουλῶν των εἶνε οἱ ἔπαινοι, τοὺς ὁποίους εὐδοκοῦν κάποτε νὰ ἀπονέμουν. Ἔξαφνα, ὅταν εἶνε εὐχαριστημένοι μὲ τὸν Γυμνασιάρχην, τὸν ὀνομάζουν « διακεκριμένον ἐπὶ χριστιανικῇ μορφώσει καὶ ἄριστον Ἑλληνιστήν», ἢ ὅταν θέλουν νὰ ἐξευμενίσουν κανένα καθηγητήν, τὸν χαρακτηρίζουν «ὡς ζηλωτὴν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς χρηστότητος ὑπέρμαχον, καλλιγράφον δὲ πρώτης τάξεως!»

Ἐκτὸς τῶν ἄρθρων, τῶν συμβουλευτικῶν καὶ παρακινετικῶν, αἱ ἐφημερίδες αὗται δημοσιεύουν καὶ φιλολογικὴν ὕλην: ποιήματα, χρονογραφήματα, διηγήματα, καὶ μυθιστορήματα ... πρωτότυπα. Φανταστεῖτε πλέον τί εἶνε.

Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι δὲν κάμνουν καὶ διαγωνισμούς. Μία τοιαύτη ἐφημερὶς ἐπροκήρυξε διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν ἐποποιίας «κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ὁμήρου» ἀνήγγειλε δὲ ὅτι τὰ χειρόγραφα θὰ ὑποβληθοῦν εἰς «πενταμελῆ ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐκ λογίων καὶ φιλολόγων.» Εἰμπορεῖτε σεῖς νὰ μου εἰπῆτε πόσον εἶνε τὰ τρία τέταρτα τοῦ πέντε ; Πόσοι δηλαδὴ θὰ εἶνε οἱ λόγιοι καὶ οἱ φιλόλογοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποτελοῦν τὴν ἐπιτροπήν ; . . . Ἂν θέλετε τώρα καὶ δεῖγμα σοβαρᾶς ἀρθρογραφίας, ἰδοὺ περικοπή, ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐφημερίδα:

«Βαίνομεν κατὰ κρημνῶν. Τὸ σκάφος τοῦ Γυμνασίου ἐξετροχιάσθη καὶ ἀπειλεῖται καταιγίς. Κύριε Ὑπουργέ, εἶνε καιρὸς νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν στιβαράν σας χεῖρα ἐπὶ τοῦ αὐχένος τοῦ αἰτίου, δι' ὃν εὐκαίρον τυγχάνει νὰναχράζωμεν τὸ τοῦ λατίνου ποιητοῦ. Οὐαὶ τοῖς ἡττηθεῖσι !» Οὐαί, πραγματικῶς ! . . .

Ἰδοὺ καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ μυθιστόρημα . . . πρωτότυπον :

«Ἡ κατεσκαμμένη αὖλαξ τῆς ὑπάρξεώς μου ὠλίσθαινεν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους ἐξερράγη σμερδαλέος ὁ κεραυνός.» Πολὺ πρωτότυπον μὰ τὴν ἀλήθειαν . . .

Φείδομαι τῆς καλαισθησίας σας καὶ δὲν ἐξακολουθῶ. Ἐρωτῶ μόνον: Οἱ ἀναγνῶσται τῶν ἐντύπων, πολυγραφημένων ἢ χειρογράφων αὐτῶν φύλλων ὠφελοῦνται τίποτε ; Ὄχι βέβαια· διότι δὲν πιστεύω νὰ εἶνε σοβαρὰ ὠφέλεια ἡ ἰλαροτής, τὴν ὁποίαν προξενοῦν αὐταὶ αἱ ἀσυναρτησίαι. Μιά, δυό, ἐπιτέλους βαρύνεται κανεὶς καὶ οὔτε δὲν γελᾷ.

Ὠφελοῦνται τοὐλάχιστον οἱ συντάκταί των ;

Νὰ σας εἰπῶ : Ἂν το πάρῃ κανεὶς ὡς ἄσκησιν, ὡς θεματογραφίαν, εἰμπορεῖ νὰ ὠφελοῦνται. Ἀλλ' ὅταν ἡ ἄσκησις ὑπερβαίνῃ τὸ μέτρον, ὅταν χάριν αὐτῆς παραμελοῦν τὰ μαθήματά των, ὅταν ἡ ἔκδοσις τῆς χειρογράφου ἐφημερίδος πληρόνεται μὲ ἀπόρριψιν εἰς τας ἐξετάσεις, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι οἱ μαθηταὶ - δημοσιογράφοι ὠφελοῦνται ; Καὶ πρόκειται μόνον περὶ τῆς ἠθικῆς ὠφελείας, διότι περὶ ὑλικῆς οὔτε λόγος. Ὦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ μικροὶ δημοσιογράφοι ἐξοδεύουν ἐδῶ ὅλας των τας οἰκονομίας ... Καὶ νὰ ἦτο μόνον αὐτό ! . .

Ἀλλ' ἡ μεγαλητέρα ζημία εἶνε ἡ γελοιοποίησις. Γελοιοποιοῦνται καὶ δὲν το ἐννοοῦν. Γελοιοποιοῦνται καὶ νομίζουν ὅτι αἴρουν θριάμβους. Ἐννοῶ νὰ γυμνάζεται κανεὶς ἐνωρὶς εἰς τὸ γράφειν· ὅλοι ὅσοι γράφουν σήμερον καὶ διακρίνονται ὡς συγγραφεῖς ἢ ὡς ποιηταί, ἀπὸ μικροὶ ἤρχισαν. Ἀλλὰ νὰ ἐκθέτῃ κανεὶς τὰ φιλολογικά του γυμνάσματα ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν γονέων του, τῶν στενῶν συγγενῶν του ἢ τῶν ἐμπίστων του φίλων — ὅπως εἶνε ἡ Διάπλασις παραδείγματος χάριν, — ἐκτὸς δηλαδὴ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γελάσουν μὲ τὰ λάθη του ἀλλὰ θὰ τον συμβουλεύσουν, τοῦτο μοῦ φαίνεται πολὺ παράλογον. Οἱ δὲ συντάκται τῶν ἐφημερίδων αὐτῶν, τί κάμνουν ; Δημοσιεύουν τὰ γυμνάσματά των καὶ ἔχουν τὴν φιλοδοξίαν νὰ τα κυκλοφοροῦν ὅσῳ τὸ δυνατὸν εὐρύτερον. Οὕτω περιέρχονται καὶ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ὄρεξιν διὰ συμβουλάς, καὶ μόνον τὸν γέλωτά των χαρίζουν προθύμως. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, μάθετέ το, εἶνε οἱ περισσότεροι . . .

Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Δὲν γελῶ μὲ τὰς ἀνοησίας τῶν μικρῶν, ἀλλὰ τοὺς συμβουλεύω. Ἔχω, βλέπετε, καὶ μερικὰς λευκὰς τρίχας, αἱ ὁποῖαι μοῦ δίδουν ὅλον τὸ δικαίωμα πρὸς τοῦτο ... Δὲν ἠξεύρω ἂν οἱ μικροὶ δημοσιογράφοι θὰ τύχῃ νὰναγνώσουν τὰς γραμμὰς ταύτας. Ἀλλ' ἀποτείνομαι πρὸς σᾶς. Προσέξετε νὰ μὴ σας κολλήσῃ ἡ ἐπιδημία αὐτή. Γράφετε, ὅσοι ἔχετε ὄρεξιν καὶ καιρόν, διὰ νὰ γυμνάζεσθε, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύετε κατ' οὐδένα τρόπον τὰ γυμνάσματά σας. Καὶ ἂν κανεὶς τῶν μικρῶν δημοσιογράφων σᾶς ζητήσῃ τυχὸν τὴν συνεργασίαν σας, νὰ τῳ ὑπενθυμήσετε εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ μαθητὴς πρέπει νὰ εἶνε μόνον μαθητής.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Πρόεδρος τῆς «Νεότητος»
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Ἀταβύριον Ρόδου
Εἰς τὸν θ'ὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1901, σελ. 402.)

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Πρὸ τριῶν ἤδη μηνῶν, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κὸρτ εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν χώραν τὴν ἐκτεινομένην πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Γαλλικοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Κάμερούν. Ἐμπαθεῖς κυνηγοί, δὲν ἐδίστασαν ν' ἀκολουθήσουν ἓν κερβάνιον, ἕτοιμον ἀκριβῶς νὰ ἐκκινήσῃ ἀπὸ τὴν Λιμπρεβίλλην διὰ τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου ἀφθονοῦν οἱ ἐλέφαντες, ἤτοι πέραν τοῦ Βαχὰρ-ἐλ-Ἀβιάδ, μέχρι τῶν συνόρων τοῦ Βαργχιμῆ καὶ τοῦ Δάρφουρ. Καὶ οἱ δύο ἐγνώριζον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ κερβανίου τούτου, τὸν πορτογάλον Οὐρδαξ, καταγόμενον ἀπὸ τὸ Λοάγκον, καὶ δικαίως χαίροντα φήμην ἐλεφαντοθήρα καὶ ἐμπόρου ἱκανοῦ.

Ὁ Οὐρδαξ ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν ἐκείνην τῶν ἐλεφαντοθηρῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Στάνλαυ, τῷ 1887—1889, συνήντησε παρὰ τὸ Ἴποτον, ἐπανερχομένην ἀπὸ τὸ βόρειον Κόγγον. Ἀλλ' ὁ Πορτογάλος δὲν συνεμερίζετο τὴν κακὴν φήμην τῶν συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι, ὡς πιστοποιεῖται, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐκυνήγουν ἐλέφαντας, παρεδίδοντο εἰς αἱματηρὰ ὄργια, καὶ τῶν ὁποίων, καθὼς λέγει ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς τῆς Κεντρῴας Ἀφρικῆς, κάθε μόριον ἐλεφαντόδοντος εἶνε βαμμένον μὲ ἀνθρώπινον αἷμα.

Ὄχι! ... ἕνας Γάλλος καὶ ἕνας Ἀμερικανὸς ἠμποροῦσαν, χωρὶς ταπεινωσιν, νὰ δεχθοῦν τὴν συντροφίαν τοῦ Οὐρδαξ, καθὼς καὶ τὴν τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ κερβανίου, τοῦ Κάμη ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς πᾶσαν περίστασιν θ'ἀπεδείκνυε τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ τὸν ζῆλόν του.

Ἡ ἐπιχείρησις, καθὼς γνωρίζομεν, ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, συνειθισμένοι εἰς τὸ ἀφρικανικὸν κλῖμα, ὑπέμειναν μὲ θαυμασίαν ἀντοχὴν τοὺς κόπους τῆς μακρᾶς ἐκείνης ἐκδρομῆς. Ὀλίγον ἰσχνότεροι βεβαίως, ἀλλ' ἐντελῶς ὑγιεῖς ἐπέστρεφον εἰς Λιμπρεβίλλην, ὅταν ἡ κακοτυχία τοὺς ἔφραξεν ἀποτόμως τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιστροφῆς. Χίλια πεντακόσια ἕως χίλια ἑξακόσια χιλιόμετα τοὺς ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπὸ τὸ τέρμα· ἀλλὰ τὸ κερβάνιον εἶχε διαλυθῆ καὶ ὁ ἀρχηγός του εἶχεν ἀποθάνει. . .

Τὸ «Μέγα Δάσος», ὡς ἐπωνόμασεν ὁ Οὐρδαξ τὸ δάσος ἐκεῖνο τοῦ Οὐμπάγκη, εἰς τὸ ὁποῖαν εἶχον καταφύγει, ἦτο ἄξιον τοιαύτης ὀνομασίας.

Εἰς τὰ γνωστὰ μέρη τῆς γηΐνης σφαίρας, ὑπάρχουν τοιαῦται ἐκτάσεις, σκεπασμέναι ἀπὸ ἑπατομμύρια δένδρων καὶ ἔχουσαι ἐπιφάνειαν μεγαλητέραν ἀπὸ τὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρώπης.

Μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων τοῦ κόσμου, κατατάσσονται τὰ τέσσαρα δάση, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν, εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Σιβηρίαν καὶ εἰς τὴν Κεντρῴαν Ἀφρικήν.

Τὸ πρῶτον, ἐκτεινόμενον πρὸς βορρᾶν μέχρι τοῦ Οὐδσωνίου Κόλπου καὶ τῆς χερσονήσου Λαβράδορ, καλύπτει, εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ Κεμπὲκ καὶ τοῦ Ὀντάριο, ἀρκτικῶς τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἐπιφάνειαν μήκους μὲν δισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων πεντήκοντα χιλιομέτρων, πλάτους δὲ χιλίων ἑξακοσίων.

Τὸ δεύτερον, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀμαζονίου, βορειοδυτικῶς τῆς Βραζιλίας, καλύπτει ἔκτασιν τρισχιλίων καὶ τετρακοσίων χιλιομέτρων εἰς μῆκος, καὶ δισχιλίων εἰς πλάτος.

Τὸ τρίτον, μὲ τετρακισχίλια καὶ ὀκτακόσια χιλιόμετρα ἐφ' ἑνὸς καὶ δισχίλια ἑπτακόσια ἀφ' ἑτέρου, σκεπάζει μὲ τὰ πελώρια κωνοφόρα του, ὕψους ἑκατὸν πεντήκοντα ποδῶν, μέρος τῆς μεσημβρινῆς Σιβηρίας, ἀπὸ τῶν πεδιάδων τοῦ Ὄβιος πρὸς δυσμάς, μέχρι τῆς κοιλάδος τοῦ Ἰνδιγκίσκα πρὸς ἀνατολάς.

Τὸ τέταρτον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς κοιλάδος τοῦ Κόγγου μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ζαμπέζου, ἐπὶ ἐπιφανείας, ἡ ὁποία δὲν ἐμετρήθη ἀκόμη ἀκριβῶς, ἀλλὰ πιθανῶς ὑπερβαίνει τὴν τῶν τριῶν ἄλλων. Ἐδῶ τῳόντι ἁπλοῦται ἡ ἀπέραντος καὶ ἄγνωστος χώρα, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ζώνη αὕτη τῆς Ἀφρικῆς, ἡ παράλληλος πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, πρὸς βορρᾶν τοῦ Ὀγοβίου καὶ τοῦ Κόγγου, κατέχουσα ἔκτασιν ἑνὸς ἑκατομμυρίου τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ἤτοι δύο φορὰς ὅσον εἶνε ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γαλλίας!

Δὲν ἐλησμονήσατε βέβαια, ὅτι ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ ἐσυλλογίζετο νὰ μὴ διασχίσῃ τὸ δάσος αὐτό, ἀλλ' ἁπλῶς νὰ τὸ περιπλεύσῃ. Ἄλλως τε, πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ἁμάξιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου; Ναὶ μὲν τὸ ταξείδιον θὰ παρετείνετο ἐπί τινας ἡμέρας, ἀλλ' ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον θὰ ἠκολούθει τὸ κερβάνιον, ἔξωθεν τοῦ δάσους, θὰ ἦτο πολὺ εὐκολώτερος, θὰ τὸ ὡδήγει δὲ ἀσφαλῶς εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Οὐμπάγκη, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ ἐμπορεῖα τῆς Λιμπρεβίλλης.

Τώρα, αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν. Οὔτε ἀχθοφόροι πολυπληθεῖς, οὔτε φορτίον ἐλεφαντόδοντος, οὔτε ἅμαξα, οὔτε βόες, οὔτε ἀποσκευαί, τίποτε πλέον δὲν ὑπῆρχε. . . Μόνον τρεῖς ἄνδρες καὶ ἓν παιδίον, ἄνευ οὐδενὸς μέσου μεταφορᾶς καὶ εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων λευγῶν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τοῦ Ἀτλαντικοῦ. . .

Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; ποῖαν νὰ λάβουν ἀπόφασιν; Νὰκολουθήσουν τὸ δρομολόγιον, τὸ καταστρωθὲν ὑπὸ τοῦ Οὐρδαξ, ἀλλ' ὑπὸ περιστάσεις ὀλιγώτερον εὐνοϊκάς, ἢ μᾶλλον νὰ προσπαθήσουν νὰ διασχίσουν τὸ δάσος πεζῇ, συντομεύοντες οὕτω τὸν δρόμον μέχρι τῶν συνόρων τοῦ γαλλικοῦ Κόγγου; . . .

Τοιοῦτον ἦτο τὸ σπουδαιότατον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ καὶ νὰ λυθῇ, ὅταν θὰ ἐξυπνοῦσαν τὸ πρωὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ.

Κατὰ τὰς μακρὰς αὐτὰς ὥρας, ὁ Κάμης εἶχε μείνῃ φρουρός. Οὐδὲν ἐπεισόδιον διετάραξε τὴν ἀνάπαυσιν τῶν κοιμωμένων, τίποτε δὲν τους ἔκαμε νὰ φοβηθοῦν νυκτερινὴν ἐπίθεσιν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ὁδηγός, μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, ἐπροχώρει ἕως πεντήκοντα βήματα, ἔρπων μεταξὺ τῶν θάμνων, ὁσάκις ἠκούετο γύρῳ θόρυβος ἱκανὸς νὰ τὸν ἀνησυχήσῃ. Ἀλλὰ πότε ἦτο τὸ τρίξιμον κανενὸς ξηροῦ κλάδου, πότε τὸ πτερύγισμα μεγάλου πτηνοῦ διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων, πότε τὸ βῆμα ἀκινδύνου μυρηκαστικοῦ, καὶ πότε οἱ ἀόριστοι ἐκεῖνοι ἦχοι τοῦ δάσους, ὅταν, ὑπὸ τὸν ἄνεμον τῆς νυκτός, φρίσσουν αἱ ὑψηλαὶ κορυφαί.

Μόλις οἱ δύο φίλοι ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσηκώθησαν ὄρθιοι.

—Καὶ οἱ ἰθαγενεῖς; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Δὲν ἐξαναφάνηκαν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

—Δὲν ἄφισαν ἴχνη τῆς διαβάσεώς των;

— Πολὺ πιθανόν, κύριε Τζών, πρὸς τὰ ἔξω τοῦ δάσους . .

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε.

Καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ

Λάγκα, διηυθύνθησαν κάτω, πρὸς τὸ μέρος τῆς πεδιάδος. Εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων, τὰ τεκμήρια δὲν ἔλειπαν τῳόντι: ἴχνη ποδῶν πολυπληθῆ, χόρτα πατημένα παρὰ τὰς ρίζας τῶν δένδρων, λείψανα δάδων ἡμικαύστων, σωρὸς τέφρας ἐκ τῶν ὁποίων ἀνεδίδοντο ἀκόμη σπινθῆρες, φρύγανα καπνίζοντα ἀκόμη ἐδῶ κ' ἐκεῖ. . . Ἀλλ' οὔτε ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὸ δάσος, οὔτε κάτω, οὔτε ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους, μεταξὺ τῶν ὁποίων, πρὸ πέντε ἢ ἓξ ὡρῶν, ἐκινοῦντο αἱ φλόγες ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἐφώτιζαν τὸν ὁρίζοντα.

— Ἔφυγαν... εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἡ τουλάχιστον ἀπεμακρύνθησαν, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης· ὁπωσδήποτε νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος . . .

— Ἂν οἱ ἰθαγενεῖς ἀπεμακρύνθησαν, παρετήρησε τότε ὁ Τζὼν Κόρτ, οἱ ἐλέφαντες ὅμως δὲν τους ἐμιμήθησαν.

Καὶ πραγματικῶς τὰ τεραστώδη παχύδερμα περιεφέροντο ἀκόμη ἔξωθεν τοῦ δάσους. Μερικὰ μάλιστα προσεπάθουν νὰ ἐκβιάσουν τὸν φραγμὸν τῶν δένδρων ἢ νὰ τὰ καταρρίψουν δι' ἰσχυρῶν ὠθήσεων. Ὅσον διὰ τὴν συστάδα τῶν ταμαρινοδένδρων, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἠμπόρεσαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἐξερριζώθησαν ὅλα. Ὁ γήλοφος, στερηθεὶς τοῦ πρασίνου του στολισμοῦ, ἐφαίνετο τώρα ὡς μικρὸς ὕβος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς πεδιάδος.

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. Ξενοπουλος

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Δὲν πέρασαν ἑπτὰ ἡμέρες ἀφότου ὁ Σάντσος διωρίσθηκε ἡ γ ε μ ὼ ν τοῦ νησιοῦ του, ὅταν ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ ἐπήγαινε νὰ κοιμηθῇ, ἄκουσεν ἕνα μεγάλο καὶ φοβερὸ θόρυβο: Καμπάνες, φωνές, σάλπιγγες, ταμπούρλα, σκυλιά, χαλοῦσε ὁ κόσμος.

Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, φόρεσε τὲς παντοῦφλές του, ἔτρεξε 'στὴν πόρτα καὶ την ἄνοιξεν. Εἶδε τότε ἀπέξω καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀνθρώπους, μὲ σπαθιὰ γυμνωμένα.

— Στὰ ὅπλα! 'στὰ ὅπλα! ἐφώναζαν. Ὑψηλότατε! πρέπει νὰ ὁπλισθῆτε ἀμέσως. ἂν δὲν θέλετε νὰ πέσετε 'στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σας καὶ νὰ χάσετε τὸ νησί!

— Νὰ ὁπλισθῶ; εἶπεν ὁ Σάντσος· καλὲ αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ ἀνδρείου Δὸν Κιχώτη. Πηγαίνετε νὰ τον φωνάξετε, αὐτὸς θὰ μας γλυτώσῃ...

— Ὡς ποὺ νὰ τον φωνάξουμε, οἱ ἐχθροὶ ἐμβῆκαν! Πρέπει νὰ ὁπλισθῆτε καὶ σεῖς Ὑψηλότατε, καὶ νὰ βγῆτε νὰ τοὺς πολεμήσετε. Νά, ὁσοῦ ἐφέραμε ὅπλα ἀμυντικὰ καὶ ἐπιθετικά.

— Ἁρματῶστε με λοιπόν! εἶπεν ὁ Σάντσος, ἅμα εἶδε τὰ στενά.

Ἀμέσως τοῦ ἔβαλαν δυὸ μεγάλες ἀσπίδες, μιὰ μπροστὰ καὶ μιὰ πίσω, καὶ τες ἔδεσαν ἐπάνω του σφικτὰ μὲ σχοινί.

— Τώρα ἐμπρός! τοῦ λέγουν. — Ἐμπρός; Καὶ πῶς νὰ περπατήσω; Ἐγὼ μόλις μπορῶ νὰ κουνήσω τὰ γόνατά μου. — Εἶνε ποῦ σας ἐμποδίζει ὁ φόβος, Ὑψηλότατε. Γιὰ δοκιμᾶστε νὰ ἰδῆτε...

Ὁ κακομοίρης ὁ Σάντσος ἔκαμε νὰ περπατήσῃ, ἀλλ' ἀμέσως ξαπλώθηκε κάτω φαρδὺς-πλατύς, καὶ ἔτοι, μὲ τὲς δυὸ ἀσπίδες, ἐμοιαζε σὰν χελώνα.

Τότε οἱ ἀστεῖοι ἐκεῖνοι, ἀντὶ νὰ τον βοηθήσουν νὰ σηκωθῇ, βγάζουν τὲς φωνὲς ὅτι ἔφθασαν τάχα οἱ ἐχθροί, σβύνουν τὰ φῶτα, κτυποῦν τὲς ἀσπίδες μὲ τὸ κοντάρια, ἀνεβαίνουν ἐπάνω 'στὸ Σάντσο, τὸν τσαλαπατοῦν. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἔσκασε!

Ἀφ' οὗ βαρέθηκαν τὸ παιγνίδι, τὸν σηκώνουν ἐπάνω, τὸν λύνουν, τοῦ βγάζουν τὲς ἀσπίδες, καὶ τοῦ λέγουν: — Ἐντκήσαμε, Ὑψηλότατε. Οἱ ἐχθροὶ τῶκοψαν λάσπη. Τώρα μπορεῖτε νὰ κυβερνᾶτε τὸ νησί σας ἐλεύθερα.

Ποῦ τάκουσε αὐτὰ ὁ Σάντσος! Κούτσα-κούτσα κατεβαίνει 'στὸ σταῦλο, βρίσκει τὸ γαϊδουράκι του, τὸ ἀγκαλιάζει, τὸ φιλεῖ, τὸ καβαλικεύει, καὶ ἀπὸ 'δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι.

—Τί τα ἤθελα αὐτά; λέγει μὲ τὸν νοῦν του. Ἐγὼ δὲν ἐγεννήθηκα γιὰ νὰ εἶμαι Ἡγεμών!

[Συνέχεια προσεχῶς] Η Κυρα Μαρθα

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΥΑΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Μίαν φορὰν ἐζοῦσαν πέντε παιδιά, πέντε καλοὶ φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν πάντοτε μαζὶ καὶ δὲν ἐχωρίζοντο σχεδὸν ποτέ.

Ὁ μεγαλήτερος ἦτο δεκατριῶν χρόνων· ὁ μικρότερος ἑνδεκα, καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι ἐσχημάτιζαν κλίμακα μεταξὺ τῶν δύο.

Ὁ πρῶτος ὠνομάζετο Ρίζος. Αὐτὸς εἶχε πολλὴν προθυμίαν, ἀλλὰ ἐκουράζετο γρήγορα· εἰς τὸ παιγνίδι ἢ εἰς τὴν ἐργασίαν προηγεῖτο πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ἔπειτα ἔμενεν ὀπίσω ἀπὸ ὅλους.

Ὁ δεύτερος ὠνομάζετο Ἀλέξιος, ὁ τρίτος Ρόκκος. Τίποτε ἐπένατιτιὸν δὲν εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν δι' αὐτούς, παρὰ μόνον ὅτι εἶχον καλὸν χαρακτῆρα.

Ὀκνηροὶ ὀλίγον, νυστάζοντες ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία των, καὶ προθυμότεροι νὰ παρακολουθοῦν τὸ πέταγμα τῶν μυιῶν παρὰ τὸ μάθημα τοῦ διδασκάλου των.

Ὁ τέταρτος ἐλέγετο Οὖγος. Ἦτο ἥσυχόν παιδί, φίλεργον, ἐπιμελές, καὶ δὲν ἄφινε ποτὲ ἐργασίαν χωρὶς νὰ την τελειώσῃ. Ὀλιγώτερον εὐφυὴς ἀπὸ τὸν Ρίζον, εἶχεν ὅμως θάρρος καὶ ἐπιμονήν, ἡ ὁποία ἐνικοῦσεν ὅλα τὰ προσκόμματα.

Ὁ πέμπτος, ὁ μικρὸς Εὐτύχιος, ἦτο ψυχὴ τρυφερά, εὐαίσθητος πρὸς κάθε πόνον, εἴτε ἐμψύχου εἴτε ἀψύχου. Ὀνειροπόλος, ρεμβώδης, ἐκτιμῶν περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, τὴν ἡσυχίαν του. Εἴτε διὰ νὰ παίζῃ, εἴτε διὰ νὰ μάθῃ, κάθε προσπάθεια τοῦ ἐδίδε κόπον. Ποτὲ δὲν ἐπρότεινε τίποτε αὐτός· ἀλλ' ἅμα ἀπεφασίζετο κάτι, ἀκολουθοῦσε τοὺς ἄλλους.

Πλησίον τοῦ χωρίου των, ὑπῆρχεν ὀροσειρὰ πολὺ ὑψηλή, αἱ διακλαδώσεις τῆς ὁποίας ἔφθαναν μέχρι τῆς πεδιάδος, ἔπου ἀνέκυπτον ἐδῶ κ' ἐκεῖ βράχοι, ὅμοιοι μὲ πελώρια μανιτάρια.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς βράχους αὐτοὺς ἦτο πολὺ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἰς τὸ χωρίον τὸν ἔλεγαν Βόλον.

Εὐκολώτερα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναρριχηθῇ εἰς ἕνα τοῖχον, παρὰ εἰς τὸν Βόλον αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰς πλευρὰς ὁλωσδιόλου λείας, χωρὶς ἐξοχήν, χωρὶς στήριγμα πουθενά. Διὰ τοῦτο κανένα παιδὶ δὲν ἠμπόρεσε ποτὲ νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφήν του.

Ἐν τούτοις, οἱ πέντε φίλοι ἀπεφάσισαν μίαν ἡμέραν νὰ δοκιμάσουν.

Τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, εἶχαν ἰδῇ ἕνα ἀετόν, ὁ ὁποῖος ἐχώθη ἐκεῖ ἐπάνω ἀλλὰ δὲν ἐξαναπέταξε. Ἀπὸ τότε, κάθε πρωΐ, δύο ἀετιδεῖς ἤρχοντο εἰς τὸν βράχον, ἔμεναν ἐκεῖ ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἐπετοῦσαν μακράν.

Ὁ Ρίζος συνεπέρανεν, ὅτι ὁ μεγάλος ἀετὸς θὰ ἦτο πληγωμένος, ὅτι τὰ παιδιά του ἐπήγαιναν ἐκεῖ διὰ νὰ τῷ φέρουν τροφήν, καὶ ὅτι ἴσως ὑπῆρχε τρόπος, στήνοντες παγίδα, νὰ τοὺς πιάσουν καὶ τοὺς τρεῖς.

Οἱ πέντε φίλοι ἐξεκίνησαν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν βράχον, τὸν ἐπερπατοῦσαν πολλὰς φοράς, διὰ νὰ ἴδοῦν μήπως ὑπῆρχε κανὲν μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο εὔκολον νὰ ἀναβοῦν.

Δὲν εἶδαν τίποτε, καὶ τότε ἔκαμαν συμβούλιον.

Ὁ Ρίζος, βιαστικὸς πάντοτε, ἐπρότεινε νὰ ἀναβοῦν ὁ ἕνας εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ ὡς πόσον θὰ ἔφθαναν ἔτσι; Τί ἦσαν πέντε παιδιὰ ἀναστήματα ἀπέναντι τοῦ γίγαντος ἐκείνου ;...

Τότε τὸ ἀνυπόμονον παιδίον ἀνήγγειλεν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωρίον νὰ φέρῃ μίαν κλίμακα.

— Ποιὸς ἔρχεται μαζί μου; ἠρώτησε.

— Ἐγὼ ὄχι! ἐδήλωσεν ὁ Εὐτύχιος, ἐξαπλωθεὶς ἤδη εἰς τὴν σκιάν. Λυποῦμαι πολὺ τὸν πληγωμένον ἀετόν, ἀλλ' ἀπὸ αὐτὸ ποῦ ἑτοιμάζεσθε νὰ του κάμετε, καλλίτερα νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Ἐγὼ δὲν σκαρφαλόνω ἐτὸ βράχο.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ παρατηρῇ ἕνα μύρμηκα, ὁ ὁποῖος ἔσυρε φορτίον τρεῖς φορὰς μεγαλήτερον ἀπὸ τὸ ἀνάστημά του.

Ὁ Ἀλέξιος καὶ ὁ Ρόκκος ἐδέχθησαν νὰ κολουθήσουν τὸν Ρίζον· οὔτω μόνος ὁ Οὖγος ἔμεινεν ἀπέναντι τοῦ βράχου.

Ἀφ' οὗ τὸν ἐξήτασε καὶ πάλιν μὲ προσοχήν, παρετήρησεν ἐπάνω εἰς τὸν γρανίτην, μεταξὺ τῶν λειχήνων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐπρατίνιζαν, μερικὰς σχισμάδας πολὺ στενὰς καὶ πολὺ βαθείας, καθὼς ἐφαίνετο.

Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἂν ἔχωνε μικροὺς πασάλους ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰς σχισμάδας αὐτάς, ἠμπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐξαίρετα τὴν κλίμακα τοῦ Ρίζου, ἡ ὁποία ἄλλως τε θὰ ἦτο δύσκολον νὰ μετακομισθῇ καὶ νὰ στερεωθῇ.

Ἐχρειάζετο βέβαια ὑπομονὴ καὶ καιρός· ἀλλὰ καὶ τί κατορθώνεται χωρὶς αὐτά;

Ἐπέβαλε τὸ σχέδιόν του εἰς τὸν Εὐτύχιον. Ὁ Εὐτύχιος τὸ ἐπεδοκίμασε. Ἀλλὰ ὅταν ὁ φίλος του τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ πλησίον δάσος, νὰ κόψουν κλάδους διὰ νὰ κατασκευάσουν τοὺς μικροὺς πασάλους, ἐκεῖνος ἠρνήθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Βαρίεμαι, εἶπεν· ἄφησέ με ἡσυχο.

Ὁ Οὖγος λοιπὸν ἐπῆγε μόνος εἰς τὸ δάσος.

Ἡ ἀπουσία του διήρκεσε δύο ὧρας. Ὅταν ἐπέστρεψεν, ὁ Ρίζος καὶ οἱ δύο ἄλλοι δὲν εἶχαν ἀκόμη φαγῆ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Οὖγος ἔκοψε καὶ ἔξυσεν ἕως τριάκοντα πασάλους, τῶν ὁποίων τὸ μυτερὸν ἄκρον εἰσεχώρησεν ἀρκετὰ βαθεῖα εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ βράχου. Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πατήσῃ ἐπάνω· ἠμποροῦσαν νὰ βαστάσουν βάρος δύο φορὰς μεγαλήτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν του.

Ἐπιτέλους τὸ μεσημέρι ἐπανῆλθον καὶ οἱ τρεῖς οἱ ἄλλοι, φέροντες μίαν κλίμακα πέντε μέτρων καὶ παραπονούμενοι ὅτι εἶνε κατακουρασμένοι . . .

Τί ἔκαμναν λοιπὸν τόσην ὥραν; Ὅταν ὁ Οὖγος τοὺς ἠρώτησεν, ἀπεκρίθησαν ὅτι εἶχαν παίξῃ μὲ ἄλλα παιδιά, ποῦ τα συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον, ὅτι ἐστάθησαν νὰκούσουν τὴν φιλονεικίαν δύο γραΐδίων καὶ ἔπειτα . . . ὅτι ἐχάζευσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου. . .

Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἦσαν ἄξιοι ἀναπαύσεως, ἐπῆγαν κ' ἐξηπλώθησαν πλησίον τοῦ Εὐτυχίου.

— Στάθητε, εἶπεν ὁ Οὖγος προτείνων νὰ φάμε ὅ,τι ἔχομε μαζί μας. Ἄμα χορτάσετε καλά, ἴσως θελήσετε νὰ ἐργασθῆτε μὲ ζῆλον. Νομίζω ὅτι εὑρῆκα ἕνα καλὸν μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν σκοπόν μας.

Καὶ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του.

Οἱ ἄλλοι τὸ ἠδραν πολὺ δύσκολον καὶ σχεδὸν τὸ ἀπέκρουσαν. Τελοσπάντων, βλέποντες ὅτι τὸ πρᾶγμα ἀπαιτοῦσε χρόνον καὶ κόπον, ἔχασαν τὴν ὄρεξιν νὰ τὸ ἐπιχειρήσουν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΔΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀναγραμματισμός. — Ἐδῶ ἡ μία λέξις προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄλλην μόνον δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἤτοι δι' οἱαδήποτε μεταβολῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων, ἄνευ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως. Κατ' ἀνάγκην ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται. Παράδειγμα :

Εἶμαι ἡ ὕλη, κάθε πρᾶγμα.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς,
Ὡς ἀφοσίωσις ἐμπνευσμένων
Στὴν Ἰουδαίαν θὰ μᾶς κατοικήσῃς.

(Σῶμα - Δμῶς)

Οὕτως ὁ Φάρος γίνεται Ἀφρός, ἡ Χλόη-Χολή, ἡ Παργα - Πράγα, τὸ Ἄλμα - Δάμα, ὁ Παυσανίας - Ἀνάπαυσις, κτλ.

Εἶδος Ἀναγραμματισμοῦ εἶνε καὶ ὁ Ἀνασυλλαβισμός, ὅταν ἡ μία λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μεταβολῆς εἰς τὴν τάξιν τῶν συλλαβῶν. Παραδείγματος χάριν : Τέως-ὥστε, Λαμὸς Μόσχα, κτλ.

Τονόγριφος. — Εἰς τὸν Τονόγριφον ἡ μία λέξις προκύπτει ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μόνης τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου. Παράδειγμα :

Ὅπως ἔχω δὲν μάφίσης
Εἶμαι φῆμα τὸ κοινόν.
Ἐὰν με ὀξυνοίσῃς
Εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν.

(Κλόθω-Κλωθώ.)

Ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Οὕτως ὁ Κῦρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ Κηρός, ἡ Μήδεια-Μηδία κτλ.

Εἶδος Τονογρίφου εἶνε καὶ ὁ Πνευματόγριφος, ὅταν ἡ μία λέξις προκύπτῃ ἐκ τῆς ἄλλης διὰ μόνης τῆς ἀλλαγῆς τοῦ πνεύματος. Παράδειγμα :

Πάντα χρήσιμη θὰ ἦμαι μὲ δασεῖαν ἂν μάφίσῃς
Ἂν ψιλὴν ὅμως μοῦ βάλῃς, διὰ νὰ μ' εὕρῃς...θὰ φορ-
[τίσῃς

(ὥρα-ὥρα)

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Φιφὴ διηγεῖται, ὅτι καὶ τὸ σύγκινηστικώτερον διήγημα νὰ διαβάσῃ, ποτὲ δὲν δακρύζει. Καὶ ἡ μικρὰ Λίζα διακόπτουσα :

— Ψέμματα λές. Προχθὲς ποῦ σ' ἐμάλλωσεν ἡ μαμμά, πῶς ἔκλαιες :

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φίλης τῶν Μουσῶν

* * *

Ὁ *Διδάσκαλος* : — Εἰπέ μου, Λιλή, μερικὰ κατοικίδια ζῶα.

Ἡ *Λιλή* : — Ὁ ἵππος, ὁ ὄνος, ὁ ἀλέκτωρ...

Ὁ *Διδάσκαλος* : — Καλὰ ἓν τετράποδον, ποῦ δὲν μας ἀφίνει νὰ κοιμηθῶμεν ἀπὸ τὸν θόρυβον ;...

Ἡ *Λιλή* (μετὰ τινα σκέψιν) : — Τὸ πιάνο μας !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῶν Ἀνέμων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Οἱ δύο καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι, ἀφ' οὗ κατεσκεύασαν τὸν *Λεονάρδον*, ἐκρύφθησαν διὰ νὰκούσουν φαίνεται, τὰ σχόλια τῶν διαβατῶν, εὑρίσκονται ὡς ἑξῆς : Ὁ πρῶτος, διαγράφει τρόπον τινὰ μίαν διαγώνιον ἀντικρύζουσαν τὴν ἀριστερὰ καὶ ἄνω γωνίαν τῆς εἰκόνος. Σχηματίζεται ἀπὸ τὰ δενδρύλλια, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἰδῆτε τὴν κεφαλήν του (εἰς τὸ μέσον σχεδὸν τῆς εἰκόνος) ἐν ᾧ οἱ πόδες του ἐγγίζουν τὴν κεφαλὴν τοῦ Χιονανθρώπου. Ὁ δεύτερος φαίνεται, ἂν στρέψωμεν τὴν εἰκόνα οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιᾷ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Καὶ αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ κορμὸς σχηματίζονται ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δενδρυλλίων, οἱ δὲ πόδες του εἶνε μέρος τῆς θύρας, ἡ ὁποία φαίνεται δεξιᾷ. Ἀλλ' εἰς τὴν εὕρεσιν θὰ σας ὁδηγήσουν καὶ αἱ ἀπέναντι εἰκόνες.

Εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν βλέπετε συχνότατα ἐντὸς παρενθέσεως τὰς φράσεις : «μὲ τὸ ὄνομά των» ἢ «ἐὰν θέλουν, μὲ τὸνομά των» ἢ «εἰ δυνατὸν μὲ τὸνομά των» κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὅλοι σχεδὸν ὅσοι προτείνουν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν ἐννοοῦν νὰ ζητήσουν καὶ τὸ ὄνομα. Τὸ πρᾶγμα ἐπαράγινε, καὶ πρέπει νὰ τὸ καταργήσω. Διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους : α'.) διότι αἱ φράσεις αὗται, συχνότατα ἐπαναλαμβανόμεναι, ἀπαιτοῦν χῶρον πολύν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχομεν· β'.) καὶ σπουδαιότερον, δι' αὐτῶν παρεμποδίζεται ἡ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν, διότι πολλοὶ νομίζοντες ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φανερώσουν τὸ ὄνομά των, καὶ μὴ θέλοντες νὰ πράξουν τοῦτο, προτιμοῦν νὰ μὴ στείλουν δίδυλο τετράδιον, δηλαδὴ νὰ μὴ δεχθοῦν τὴν ἀνταλλαγήν. Εἰς τὸ ἑξῆς λοιπόν, αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν θὰ δημοσιεύωνται ἐπραί, ἄνευ οὐδεμιᾶς παρενθέσεως καὶ ὅποιος θέλῃ νὰ φανερώσῃ τὸνομά του, ἂς τὸ γράψῃ εἰς τὸ τετράδιον· ὅποιος δὲν θέλει, ἂς γράψῃ μόνον τὸ ψευδώνυμόν του. Καὶ τελειόνει.

Περίεργον πρᾶγμα, *Σεμνὴ Κόρη*, [ΣΕ] νὰ μ' ἐρωτᾷς πῶς γράφεται μία σύντομος καὶ περιεκτικὴ ἐπιστολή, ἀφ' οὗ τοιαύτη ἦτο ἡ ἰδική σου, πρόθεσε δὲ καὶ τρυφερωτάτη καὶ εὐφυεστάτη. Πολὺ μας ἤρεσεν αὐτὴ ἡ φράσις σου : «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ φιλήσῃς ἐκ μέρους μου τὸ νεογέννητον Ξένο πουλάκι. Σᾶς κελαδεῖ ; Πῶς ἤθελα νὰ ἤξευρα καὶ τὸ ὄνομά του. Ὅταν θὰ το βαπτίσῃς θὰ μᾶς το τῆς :» — Ἐννοεῖται.

Μικρὲ Βιολιστὰ [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν καὶ πατριωτικὴν ἐπιστολήν σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησαν αἱ φωτογραφίαι, ποῦ εἴχες τὴν καλωσύνην νὰ μου στείλῃς. Ἐκείνη προπάντων ποὺ παρισταῖ τὸν Πρίγκιπα Γεώργιον εἰσερχόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τί ὡραία ποῦ εἶνε !

Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ εἰκὼν τοῦ θωρηκοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσυλλέσε τὴν ἐπιστολήν σου, *Ἀριστοῦ*. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὴν ἐπῆρε διὰ φωτογραφίαν. Εἰς τὴν περίσσασιν, περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷς, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ἔπραξες ἄριστα. Ναί, ἀρκετοὺς συνδρομητὰς ἔχω εἰς τὴν ὁδὸν Οἰκονόμου.

Πόσον καιρὸν εἶχες νὰ φανῇς, *Ἀλεξικέραυνον* ! Γράφε μου, ἔστω καὶ συντόμως, ὁσάκις σοῦ ἐπιτρέπουν τὰ μαθήματα· ἀλλὰ μὴ μου στέλλῃς Ἀσκήσεις μετὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ, διότι δὲν τας δέχομαι.

Υ. Ε. Ζ. ἔχει καλῶς, καὶ σὺ πλέον ἐνόησε. Περισσότερον ἀπὸ σέ, *Σιωπηλὴ Νύξ*, θὰ λυπηθῶ ἐγὼ ἂν ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου. Εἶνε ὡραῖον· ἔπειτα μήπως δὲν θὰ μάθουν σιγὰ-σιγὰ καὶ τὰ ἄλλον ; Ἂν ἐπιμένῃς ὅμως, γράψε μου πάλιν, ἀφ' οὗ εὕρῃς κανὲν ἐπίσημ. ὡραῖον, διότι αὐτὰ ποὺ προτείνεις δὲν μου φαίνονται σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχυρὸν χαρακτῆρά σου.

Λευκὸν Κρίνον [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ «Ταξειδιώτου». Καὶ τὰ δύο γραψίματά σου εἶνε ἐπίσης εὐανάγνωστα. Τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη. Τὰ ψευδώνυμα τῶν καθυστερούντων θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς. Ἔ, σοῦ ἀπήντησα εἰς ὅλα ;

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον τετράδιον ἐκ τῶν 100 πρώτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανεν : Ἤδη τώρα ἔχει λάβῃ 120, καὶ κρίνων μόνον τὰ ἔμμετρα, βραβεύει τὸ τοῦ *Θεαγένους*, πρὸς τὸν ὁποῖον στέλλει διὰ τοῦ γραφείου μου ἓν χρυσόδετον βιβλίον καὶ ἂς φροντίσῃ νὰ το λάβῃ. Θὰ βραβεύσῃ καὶ τὸ καλλίτερον ἐκ τῶν πεζῶν, ἅμα ὁ ἀριθμὸς τῶν τετραδίων του γίνῃ 150.

Χιωλὲ Διάβολε [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Μοῦ ἤρεσαν ἰδιαιτέρως ὅσα γράφεις περὶ τῆς Ἀλληλογραφίας μας, τῆς ὁποίας ἑνόησες κάλλιστα τὸν σκοπόν. Πόσον θὰ χαρῇ τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Λαρίσσης, ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ὁ Συλλογός σας ἀπεφάσισε νὰ τον ἐγγράψῃ συνδρομητὴν κατ' ἔτος !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Πύργον Ἀίφελ* (Α. Ρ.) *Κίτρινον Καναρίνι* (Ε. Δ. Μ.) πολὺ καλὰ ἐσκέφθης.) *Μικρὰν Ἀκαρθυλλίδα* (Ε. Κ. σοῦ ἐγκρίνω ἓν ἐκ τῶν δύο προτιμωμένων· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ ἑπόμενον.) *Κόρην τῆς Σινώπης* (Μ. Ν. Θ. δὲν πειράζει ἂν εἶσαι μακράν· εἰμπορεῖς ἐξαίρετα νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς· δι' αὐτὸ ὁρίζω πάντοτε μεγάλας προθεσμίας.) *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* (Δ. Π. Μ. μόνον τοῦτο ἦτο ἐλεύθερον.) *Ἐδελτὶν Ἀλίεα* (★★ ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς καὶ σύ· εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντᾷ ὁ Ὁδηγὸς· ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τί δέχομαι, καὶ πρακτάντων πότε.) *Σταυροφόρον* (Ο. Ψ. Ω.) *Δικανικὸν Ῥήτορα* (Ν. Ω. ἔχει καλῶς· ἡ ἐπιστολή σου δὲν με ἠνώχλησε διόλου, οὔτε ἦτο δυσανάγνωστος, ὅπως νομίζεις· μακάρι νὰ ἔγραφαν ὅλοι ἔτσι !) καὶ *Γαλιάντραν* (χωρὶς ἀρχικά, ἀφ' οὗ τὸ θέλῃς· ἀλλὰ θὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἐννοῶ σέ ; [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν).

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι. ὁ *Κλάδος Μυρσίνης* ἐρωτᾷ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* ἂν εἶνε ἐκ Σπετσῶν (διότι ἡ μητέρα του εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ·) καὶ ἂν ἔχῃ ὑπάγῃ πολλὰς φορὰς εἰς τὰς Σπέτσας· — ἡ *Δεσποινὶς Παρακράτησις* εὐχαριστεῖ τὴν *Μικρὰν Βιολίστριαν* διὰ τοὺς χαιρετισμούς της· — ἡ *Ἀδριανὴ Ἠλιάδου* ἀσπάζεται τὴν *Μίναν Λοΐζου*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει ἀπὸ τὴν Μουσικὴν Σχολὴν τῆς Κας Λότνερ· — ὁ *Κελτικὸς* ἀσπάζεται τὸν *Κρύσταλον*, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν εἰς ἓν φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» ὥστε ὑποθέτει ὅτι θὰ ἔκαμαν τὴν ἰδίαν πρότασιν. — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* ἀσπάζεται τὸν *Φάρον τῆς Μυκόνου* καὶ τὸ *Χαλκιδαΐικο Κουκλάκι* — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* πληροφορεῖ τὴν *Δεσποινίδα Παρακράτησιν*, ὅτι ἐμάντευσε ποία εἶνε· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ἀσπάζεται τὴν *Ῥήναν Σκούρου*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει, καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της· — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει· — ἡ *Σεμνὴ Κόρη* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Σκιᾶς Δρυὸς*, καὶ τὰ ἀρχικὰ τῆς *Παιδικῆς Χαρᾶς*· — τὸ *Ἀλεξικέραυνον*, ὡς συμπολίτης, ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* — ἡ *Χιακὴ Πανσέληνος* ἀσπάζεται πάσας τὰς ἐν Χίῳ συνδρομήτριας, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν πρώην *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* καὶ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* — ἡ *Χιακὴ Βραδυὰ* ἀσπάζεται τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* καὶ νὰ τῆς ζήσῃ τὸ νέον της ἐξαδελφάκι· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* πληροφορεῖ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* ὅτι προσεχῶς θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πόλιν του· — ἡ *Παρισερία* κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν συναυλίαν τοῦ Ὠδείου, συγχαίρει θερμῶς τὴν *Χλόην* τοῦ *Κηφισσοῦ* διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της καὶ τῇ εὔχεται εἰς ἀνώτερα· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Κυκλαμιάν*, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γράψῃ. — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* ἀσπάζεται τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου* καὶ ζητεῖ ταχυκὰ καὶ τὴν διαμονήν του· — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* ἀσπάζεται τὴν *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα*. καὶ πολὺ πολὺ ἐλυπήθη διὰ τὸν θάνατον τοῦ χαριτωμένου μικροῦ ἀνεψιοῦ· χαιρετᾷ δὲ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας*. — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* ἀσπάζεται τὰς μαθητρίας τοῦ Παρθεναγωγείου Τριανταφυλλίδου — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ἀνταποδίδει εἰς τὴν *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* τὰς εὐχαριστίας του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον*, *Μαθηματικὸν Δεχιμήδην* καὶ *Περιζήτητον* — ἡ *Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* καὶ *Μαργαριτοφόρον* — ὁ *Χιακὸς Κρίνος* μὲ τὸν *Χιακὸν Ὁρίζοντα Μανδαρίνι τῆς Χίου*, *Γυμνάσιον Χίου*, *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ *Χιακὴν Μαστίχαν* — ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* μὲ τὸν *Ῥόδιον Δόκιμον*, *Ἀδραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Μηνῶαν* — ἡ *Ἑσπερογούλα* μὲ τὸν *Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* — τὸ *Ὡραῖο Τριανταφυλλάκι* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Γραγιάσκαν* καὶ *Κῦμα τοῦ Δουράθεως* — τὸ *Γυμνάσιον Χίου* μὲ τὴν *Μαγικὴν Εἰκόνα*, *Χιακὸν Κρίνον*, *Χιακὴν Βραδυάν*, *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* καὶ *Χιακὸν Ἄνθος* — τὸ *Σμαράγδινον Περιδέραιον* μὲ τὸν *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Στραβόξυλο*, *Μολὼν Λαβέ*, *Μαύρην Μάσκαν* καὶ *Φαληρικὴν Αὔραν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου*, *Βράχον τῆς Κραυγῆς* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα* — ὁ *Νέος Ναύτης* μὲ τὴν *Τσούγκραν* καὶ *Σκληρὸν Βράχον* — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Κόρην τοῦ Δουράθεως*, *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* — ὁ *Χρυσόθρονος Μίθρας* μὲ τὸν *Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Φίλαγγλον Ἑλληνα* — ὁ *Νέμος* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Λευκὸν Διάβολον*, *Λοξίαν*, *Δόρδον Βύρωνα* καὶ *Μαργαριτοφόρον* — ἡ *Ἐφεσιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Βραχυασμένην Κουκουβάγιαν*, *Ζουλέικαν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων* καὶ *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* — ἡ *Ἐφεσία Κόρη* μὲ τὸ *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Βίγλαν* καὶ *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως* — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Καρδιογνώστην*, *Ἰτέαν*, *Πανταχοῦ Παρόντα*, *Ἀδθριον Οὐρανὸν* καὶ *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως* — ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, *Ἐσμεράλδαν*,

Ὀνειροπόλον Ψυχήν, *Μόρωσιν*, *Κεντρί* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν* — ἡ *Δρόσος τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Παντοχοῦ Παρόντα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Ζουλεΐκαν* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸν *Κρόταλον*, *Δελαμπάλ*, *Παντοχοῦ Παρόντα*, *Θαλασσινὸ Λουλούδι* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Κυνηγετικὸν Ἱέρακα*, *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα*, *Νυκτοκόρακα*, *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου καὶ Γλυκὺ Ὀνειρον* — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνθρου* μὲ τὴν *Ζουλεΐκαν* καὶ *Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα* — ὁ *Ρόδιος Δόκιμος* μὲ τὸν *Μέλλοντα Δόκιμον*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* καὶ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς* — ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Φαληρικὴν Αὔραν* — ἡ *Κυκλαμὶς* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Κάλυκα Ρόδου* — ἡ *Κωπηλάτις Κόθνου* μὲ τὴν *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Λίραν τοῦ Ἀρίονος*, *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Εὔθυμον Κόρην* — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὸ *Τρεμοσθένον Ἀστέρι*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα*, *Ἐσμεράλδαν*, *Νυκτοκόρακα* καὶ *Τραγιάσκαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Νίκον Ν. Τσοΐγλον* (καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός σου;) *Λόρδον Βύρωνα* (πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἡ ἀδελφή σου πρέπει νὰ μου γράψῃ πρῶτον ἰδιοχείρως· δεύτερον νὰ μου στείλῃ μίαν δραχμὴν διὰ τὸ ψευδώνυμον· τρίτον, προτάσεις Μ. Μυστικῶν μόνον πρὸς ψευδώνυμα εἶνε δεκταί·) *Θεσσαλικὸν Γάκινθον* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου· τὸ Π. Πνεῦμα ἀκατάλληλον, καὶ στεῖλέ μου κανὲν ὡραιότερον·) *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν*, *Μινώταυρον* (θὰ γίνουν πολλοὶ διαγωνισμοί· τάποτελέσματα τῶν προκηρυχθέντων λίαν προσεχῶς· φίλησέ μου τὸν μικρὸν Τοτόν·) *Κελτικὸν* (πολὺ γνωστὰ τὰ Π. Πνεύματα· ἡ ἐπιστολή σου ὅμως ὡραιοτάτη, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ σημειόνω δύο εὐσήμα [ΕΕ]· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* (εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην, καθὼς καὶ τὴν καλήν σου μαμμά·) *Διονυσιάδα Πηγήν*, *Σκήλαιον Δοξαπατρῆ* (ἔστειλα τὸ ψευδώνυμόν σου· μοῦ ἤρεσε πολὺ· σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Κύκνειον Ἆσμα* (πολλὴν χαρὰν μοῦ ἐπροξένησαν αὐτά πού μου γράφεις· εἰς τὴν ἄσκησιν, περὶ τῆς ἐρωτᾶς, ἡ αὐτὴ λέξις σημαίνει Νεράϊδων ἡ πόλιν·) *Ἀθῶαν Καρδίαν* (καμμίαν ἐνόχλησιν δὲν μου δίδεις, ὥστε . . . δὲν σε συγχωρῶ·) *Κρόταλον* (μὲ ἀνησύχησε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου καὶ περιμένω ἐξηγήσεις·) *Βάδεν Πάουελ* (πρῶτα μοῦ ἔστελλες ὡραιότερα Παιδ. Πνεύματα· Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι·) *Ἀνυπόμονην Καρδίαν* (εὖγε, ὡραία τὰ λέγεις διὰ τὴν «Βοερόπουλαν· ἔτσι θέλω κ' ἐγώ, νὰ τῆς ὁμοιάσουν αἱ ἑλληνίδες κατὰ τὸ πατριωτικὸν φρόνημα,—ἀλλὰ καὶ νὰ κάθωνται φρόνιμα·) *Κωνστ. Σ. Κεχαΐδογλουν* καὶ *Α. Κ. Σανδικτζόγλουν* (ὁ κ. Φαίδων σᾶς εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας·) *Παναγ. Ἀλεξιάδην* (*Βύρωνα* ἔχομεν· ἔστειλα·) *Χιακὴν Παυσέληνον* (εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσε τόσον ἡ βιογραφία τοῦ Δώρη Μαργαρίτου·) *Γυμνάσιον Χίου*, *Χιακὴν Βραδυάν* (ἔχει καλῶς·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (παρέλειψα ἓν μέρος τῆς πληροφορίας σου, διότι δὲν τὸ ἐννοοῦσα·) *Ἄγιον Ρέπον* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 1834·) *Παριστρίαν*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (πῶς εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω τὸ ψευδώνυμον ἑνὸς φίλου μου, χωρὶς τὴν ἄδειάν του;) *Κιουρὰν Βάσω* (ναί· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ δεύτερον· διατὶ δὲν σημειώνεις τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον* (θὰ γίνῃ, ἀλλ' ἡ μετάφρασις που ἔκαμες δὲν σου χρησιμεύει, διότι εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ἐγὼ δίδω τὰ πρὸς μετάφρασιν κείμενον·) *Ἄνναν Θ. Ζλάτκου* (τὰ ἔλαβα ὅλα· ἀλλὰ διατὶ δὲν γράφεις καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν ἐπιστολήν; εἶνε ἀπαραίτητον, ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ἀπαντῶ μὲ ψευδώνυμον·) *Δροσούλαν τῆς Θοσνῆς* (ἔστειλα·) *Μολὼν Λαβέ* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πολὺ περίεργα τὰ περὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ σου· φίλησέ μου τὸν·) *Εὐφυᾶ Βλάκα* (ὄχι, τὸ Λεξιλόγιον δὲν ἐξεδόθη·) *Ζωηρὰν Ὑπαρξιν* (μὰ ποῖος λοιπὸν σοῦ εἶχε σχίσῃ τὴν ἐπιστολήν;) *Κόκκινο Καστελάκι* (ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ λάβῃς· ἔ, σοῦ πέρασε τὸ χεράκι;) *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Νεγρόσπαστον* (δὲν πειράζει· θὰ εὕρῃς ἄλλους, διότι τὸ Ξεσπάθωμα δὲν τελειόνει ποτέ· στεῖλέ μου νὰ διαβάσω τὸ ποιημάτακι·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (τὸ «Ἄκου» δὲν μου ἤρεσε· τὸ «Χριστὸς γεννᾶται» καλόν· ὄχι ὅμως σὰν τὸ ἄλλο· στεῖλε μου ὅ,τι γράφεις·) *Μικρὰν Βιολίστριαν* *Ἀγκάθι Ἀρσακείου*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἡ δήλωσις πού μου γράφεις·) *Νυκτολούλουδον*, *Αἰκ. Π. Στίβα* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Καρδιογνώστην* (ἔστειλα·) *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας* (σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν· τὸ *Κύκνειον Ἆσμα* εἰμπορεῖ νὰ περιμένῃ νὰ σου στείλῃς τετράδιον μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου· μένει εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Ἀμαρυλλίδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 *Μαρτίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δέ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

117. Μαγικὴ Εἰκών.

Ποῦ εἶνε ὁ δεύτερος ὀδηγὸς τῶν δύο περιηγητῶν;

118. Λεξέγριφος.

Θεὸν ἑλληνικὸν ἀποτελέσῃς
Εἰς ἀριθμὸν μίαν νῆσον ἂν προσθέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλληνικῆς Ψυχῆς

119. Στοιχειόγριφος

Ἂν τις γράμμα μεταβάλῃ
Ἄνθους, φίλοι μου, κοινοῦ,
Τοῦ ἀρχαίου ὁπλισμοῦ
Μέρος τότε θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

120. Ἀναγραμματισμός.

Τῶν γραμμάτων τὴ σειρὰ
Βασιλιὰ Ἑβραίου ἀλλάξεις
Καὶ αὐτοῦ ποῦ θὰ γενῇ
Τὴ γλυκειὰ φωνὴ θαυμάζεις

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Τ. Μπότσαρη

121. Κεκρυμμένη Γωνία

1.—Ὁ μὴ προσέχων ὡς ἀπὼν λογίζεται.
2.—Οἱ Παρίσιοι εἶνε πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας.
3.—Ἡ ὀνομαστικὴ εἶνε πτῶσις.
4.—Ὁ Θεὸς ὅλων πατήρ.
5.—Πᾶς κόλαξ καὶ παράσιτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πᾶς-μι-λένε

122. Παραλληλόγραμμον.

Π ★ ★ ★ Σ
Π ★ ★ ★ Σ
Π ★ ★ ★ Σ
Τ ★ ★ ★ Σ
Ψ ★ ★ ★ Σ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται δώδεκα ἐν ὅλῳ λέξεις, πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ναπολίοντος

123-124 Ἀστεῖα Παρράμματα.

1.—Ὁ χοῦς εἶνε μέρος τοῦ χώματος.
2.—Ὁ κάπρος εἶνε νόσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ Κύματος

125. Μαγικὴ Συλλαβὴ μετὰ διπλῆς ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν ἀρχικὰ νὰποτελοῦν ὄνομα γυναικός, τὰ δὲ δεύτερα ἄνθους.

λακτίζω, *Φρυγία*, *κλίνη*, *μοναχή*, *Ἰουλία*, *σανίς*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

126. Φωνηεντόλιπον.

φρκτς - ★ - κπς - ρμ - τ - λχν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μονάδος

127. Γρῖφος.

ox
ox ox
Ὦ! ox op ox ὡς —ην Ἀμὼ ἰ ἀμ R
ox ot [οἶκοι
ox

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4

24. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.)—25. Κανάρης (Κανᾶ, ρίς.)—26. Ἡμαρ-Ρῆμα.—27. Ἰησοῦς-Ἰσοῦς.—28-29. 1. *Θάσσος*, θάρρος, Πάρος, πάτος, *Πάτμος*. 2. *Δέρος*, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Πύρρας, Πύρρα, θύρα, *θήρα*. —30. Ἄρης.

31.
Κ Ε Ω Σ
Δ Δ Α Σ
Ε Κ Ε Ι
Σ Ι Ω Ν
Σ Υ Κ Η

32. ΠΥΡΡΟΣ (Πετρούπολις, ΓΥθειον, νάΡκη, σαύΡα, ἄρκτΟς, πετροΣέλινον.)—33. Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος.—34. Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσῃς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνουσι ὡς 10 λέξεις.*]

Συνδρομητὴς ὢν τῆς «Διαπλάσεως», ἀνταλλάσσω εἰκονογραφ. τυχυδρ. δελτάρια εὐχαρίστως. Ἀπάντησις ἄμεσος. — Démétrius L. Cassarkis, Alexandrie (Egypte) (B-22)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Αἰγυπτιακὰ διὰ Ρωσσικῶν καὶ Ρουμανικῶν. — Constantin Tsagaradas, Minieh (Haute Egypte) (B-23)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογρ. δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλής.—Mr Oreste L. Cambouridès, Petit National Han, 9, Galata Constantinople. (B—24)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.